MAREŞALUL ION ANTONESCU ŞI UNITATEA NEAMULUI ROMÂNESC

—Gh. BUZATU—

În faţa Tribunalului numit pompos *"al poporului"*, iar *"procesul"* - *"al marii trădări naţionale"*, Mareşalul Ion Antonescu şi echipa sa au fost judecaţi - potrivit ***Actului de acuzare nr.1 din 29 Aprilie 1946*** - pentru ***dezastrul ţării şi crime de război.*** S'a apreciat că Mareşalul şi ceilalţi 23 de inculpaţi, dintre care şapte absenţi, ***"au trădat interesele poporului român, punând ţara în slujba duşmanului fascist şi hitlerist"***. Acuzatorii au pretins, în chip cu totul fals, că pentru dreaptă judecată ***"am deschis arhive, am cercetat documente, am examinat date, am întrebat experţi acolo unde am avut îndoială. Nu am făcut nici o afirmaţie care să nu fie sprijinită pe documente sau pe fapte cunoscute şi nu am tras nici o concluzie, înainte de a pleca dela date verificate... Am urmărit... cu sârguinţă ca ceea ce dezvăluim să corespundă riguros realităţii"***. Judecătorii, care, vai!, vorbeau în numele comuniştilor şi falşilor democraţi dela Bucureşti ori exprimau punctul de vedere al Puterilor ocupante şi învingătoare în al Doilea Război Mondial (URSS, SUA şi Marea Britanie), s'au îmbătat cu apă rece şi s'au străduit să asigure opinia publică internă şi internaţională în privinţa intenţiilor lor formidabile de obiectivitate, fiind convinşi că, nici mai mult, nici mai puţin, jucau rolul celor dintâi istorici ai faptelor în derulare. ***"... Am fost călăuziţi*** - glăsuia ***Actul de acuzare - de o supremă dorinţă, şi anume: atunci când, mai târziu, în timpul de răgaz şi linişte, se va scrie istoria dureroasă a regimului Antonescu, această istorie să fie o adâncire şi o completare a cercetărilor noastre şi nicidecum o dezmințire"***. Ei bine, nu a trecut nici un deceniu - nu mai vorbim de răstimpul de peste o jumătate de veac ce ne desparte acum! - şi verdictul ***"Tribunalului"*** din 1946 a apărut în adevărata-i lumină: strâmb şi nedrept, întemeiat pe documente alese pe sprânceană ori falsificate, totalmente insuficiente pentru a susţine tot ceea ce acuzarea se străduise să ateste: dezastrul României şi crimele de război. S'a adeverit, astfel, precizarea Mareşalului din scrisoarea adresată soţiei la 17 Mai 1946, referitoare la modul în care *"poporul român de jos"* fusese constrâns să asiste neputincios la *"opera"* infamă a *"Tribunalului"* din Bucureşti:

"Judecata lui pătimaşă de azi nu ne înjoseşte şi nici nu ne atinge. Judecata lui de mâine va fi singura dreaptă şi ne va înălţa".

Atât ***Actul de acuzare***, cât şi sentinţele dictate şi, mai ales, dezbaterile din cadrul *"Tribunalului poporului"* (6-17 Mai 1946) au insistat, cum era şi firesc, având în vedere momentul desfăşurării *"procesului"*, asupra ***pregătirii, declanşării şi purtării Războiului din Răsărit***. Aşa după cum au atestat fără putinţă de tăgadă cercetările de specialitate din ultimele decenii, România lui Antonescu a fost obligată, în toamna anului 1940, să se alieze cu ***Axa Berlin-Roma-Tokio***, alături de care va participa, cu începere dela 22 Iunie 1941, la ***războiul împotriva URSS***.

Este necesar să descoperim la Mareşal ***un anticomunism doctrinar?*** Ori, pornind dela realitatea geopolitică a evoluţiei României moderne - vecinătatea Rusiei, care s'a tradus, în atâtea rânduri, în tragedia ţării, trebue să admitem că, după ce troika Lenin, Troţki şi Stalin a triumfat la Petrograd şi Moscova, iar apoi în imensităţile noului Imperiu Roşu de până la Pacific, pentru militarul şi omul politic Ion Antonescu, animat de cel mai profund şi mai curat patriotism, ***antirusismul cel mei vehement şi anticomunismul deschis s'au întâlnit oricând pe acelaşi plan?*** Iar, ca militar în primul rând, din 1940 şi ca lider politic, Antonescu nu s'a mulţumit niciodată să ofere doar ***soluţii de cabinet*** pentru combaterea şi stăvilirea pericolului şi expansiunii moscovite de culoare comunistă, deci cu atât mai periculoasă pentru existenţa României şi a civilizaţiei europene, ci s'a remarcat, înainte de orice, ***drept omul de acţiune***. În 1917-1918, ca şef al Secţiei Operaţii din cadrul Marelui Cartier General român, lt-colonelul Ion Antonescu s'a detaşat ca autor al tuturor acţiunilor hotărîte constând în lichidarea nucleelor comuniste ruseşti din România (care se reducea, atunci, la Moldova dintre Prut şi Carpaţi!); în Decembrie 1917, acelaşi a elaborat cunoscutele ***Constatări şi aprecieri asupra situaţiei actuale a Armatei şi Ţării Româneşti***, enumerând opţiunile României în cadrul conflictului general (pace separată cu Centralii; capitulare; dispersarea trupelor române ori retragerea lor peste Prut şi chiar peste Nistru; continuarea cu orice preţ a rezistenţei) în funcţie de fatalitatea evenimentelor survenite în Rusia vecină; şi, tot el, la 2 Ianuarie 1918, la Iaşi a elaborat un ***Studiu referitor la trimiterea de trupe în Basarabia***, pentru a se asigura condiţiile revenirii teritoriului dintre Prut şi Nistru la patria-mamă, lichidând ameninţările ***"bandelor roşii, care, eventual, ar încerca să restabilească, prin forţă, starea de anarhie care domneşte actualmente"***; şi tot Ion Antonescu, în primăvaravara anului 1919, a elaborat planul de campanie ori a controlat direct pe Frontul de Vest desfăşurarea operaţiunilor trupelor române care, răspunzând agresiunii Ungariei Roşii, au asaltat Budapesta pentru a impune recunoaşterea drepturilor istorice româneşti asupra Transilvaniei, proclamate la Alba Iulia la 1 Decembrie 1918. Iar, în perioada interbelică, ca ataşat militar la Paris, Londra şi Bruxelles; ca participant la conferinţele militare din anii '20; în calitate de comandant al unor unităţi şi mari unităţi din teritoriu; ca şef al Marelui Stat Major în 1933-1934; ca Ministru de Război în 1937-1938 etc., generalul Ion Antonescu s'a preocupat de pregătirea armatei pentru a face cu prioritate faţă imensului pericol reprezentat din vecinătatea zultând din vecinătatea Rusiei comuniste. Şi, atunci când s'a produs agresiunea

URSS la 26-27 Iunie 1940, Ion Antonescu s'a prezentat personal Regelui Carol II, protestând hotărît contra poziţiei adoptate de Bucureşti - retragerea fără luptă a autorităţilor şi trupelor din Basarabia şi Bucovina de Nord. Ceea ce el n'a acceptat nicidecum, după cum avea să revină adeseori asupra faptelor, precum în scrisoarea lăsată Regelui la 1 Iulie 1940, pentru ca la 1 Octombrie 1940 să observe că, dacă Bucureştii se decideau să reziste faţă de agresorii sovietici, ***"armata (română) s'ar fi luptat"***. Desigur că, abia instalat la conducerea guvernului român şi abia devenit Conducător al Statului, în Septembrie 1940, Ion Antonescu a făcut cunoscut fără reţinere că nu avea să recunoască cedările teritoriale din Iunie şi August 1940: Basarabia, Bucovina de Nord şi Transilvania de Nord. Într'un atare context, generalul Antonescu a explicat că ***fusese forţat de împrejurări*** să orienteze ţara spre Berlin, unde, dela prima întâlnire cu Adolf Hitler, la 22-23 Noembrie 1940, a atacat dictatul dela Viena, pentru ca mai apoi, în primele luni ale anului 1941, să nu fi pierdut din vedere Basarabia şi Bucovina de Nord. În această privinţă, în Mai-Iunie 1941, planurile lui Antonescu s'au conjugat cu acelea ale lui Hitler, care, încă din Decembrie 1940, pregătise o energică campanie fulger împotriva URSS, prevăzută iniţial pentru 1 Mai 1941, dar, ulterior, amânată, din diverse raţiuni militare, pentru 22 Iunie 1941. Orientarea spre Reichul nazist, concepută şi pusă în practică de guvernele regimului dictatorial al lui Carol II dar desăvârşită de regimul legionaro-antonescian în toamna anului 1940, nu a fost cu nimic mai presus imorală, în raport, de exemplu, cu alierea Marii Britanii şi a SUA cu URSS în războiul contra statelor Axei Berlin-Roma-Tokio în 1941-1945. Căci, în fapt, şi Germania, şi URSS erau deopotrivă responsabile de izbucnirea conflagraţiei mondiale, pe plan extern practicau cel mai cras imperialism, iar ca linie de conduită Moscova, spre deosebire de Berllin, tindea nu numai spre un holocaust de rasă, ci şi de clasă.

În concepţia lui Ion Antonescu, Românii, şi nu numai ei, au fost permanent ameninţaţi de sute şi sute de ani de pericolul slav. Imperialismul rus în secolele XVIII-XX ori, în secolul XX, cel sovietic s'au succedat în chip armonios, exprimând în esenţă aceleaşi tendinţe acaparatoare. Rând pe rând, imperialismele moscovite s'au slujit de biserică (ţarismul) ori de ideologie (comunismul). Pentru stăvilirea şi eradicarea pericolului roşu - a fost opinia fermă a Mareşalului Antonescu - în Europa ***numai Germania*** mai reprezenta un element de bază.

Războiul din Est a fost, dela un capăt la altul (22 Iunie 1941-23 August 1944), unul drept, pentru zdrobirea comunismului şi eliberarea provinciilor istorice ale Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa, ocupate de către URSS în vara anului 1940. În faimosul de-acum ***Ordin de zi către Armată*** din 22 Iunie 1941, generalul Ion Antonescu a dispus:

"Ostaşi,
Vă ordon:
Treceţi Prutul!
Zdrobiţi vrăjmaşul din Răsărit şi Miazănoapte!
Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi!
Reîmpliniţi în trupul Ţării glia strămbună a Basarabilor şi codrii voievodali al Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre!"

Războiul din Răsărit, aşa după cum prea bine se ştie, a fost proclamat din start drept ***Sfânt***. El era purtat nu numai pentru reintrarea în drepturile istorice româneşti la Est ori pentru zdrobirea comunismului, ci, deopotrivă, pentru ***apărarea şi salvarea credinţei***. Subliniem că acesta era nu numai rostul oficial al campaniei, ci astfel a fost perceput de către toţi cei care s'au bătut în Răsărit. ***"Să ne rugăm bunului Dumnezeu să ne ajute să făurim o Românie Mare şi Sfântă"*** - opina un profesor din Bucureşti într'o epistolă destinată fiului său pe front.

În contradicţie flagrantă cu faptele, actele şi dezbaterile *"procesului"* din 1946 s'au străduit să acrediteze cele mai năstrușnice puncte de vedere privind caracterul *"nedrept"* şi *"premeditat"* al operaţiunii din 22 Iunie 1941, denumită exclusiv *"act criminal"*, astfel după cum s'ar fi desfăşurat şi acţiunile pentru eliberarea teritoriului naţional (Basarabia şi Nordul Bucovinei) ori acelea din interiorul URSS, până în regiunile Stalingradului şi Caucazului, adică tot... criminale... ***Războiul din Răsărit*** - desprindem, în continuare, din ***Actul de acuzare*** - ar fi reprezentat, chipurile, culmea trădării şi a crimelor înfăptuite de Antonescu. Războiul a fost ***"nebunesc"***, cu urmări ***incalculabile, dezastruoase***. Declanşarea operaţiunii eliberatoare dela 22 Iunie 1941 a fost blamată şi sancţionată de *"Tribunal"*, atât actiunea în sine, cât şi modul în care s'a purtat ea, ceea ce îngăduia să se presupună - dela deschiderea *"procesului"*, la 6 Mai 1946 - fără dificultate tot ce-i aştepta pe unii dintre reprezentanţii regimului antonescian aflaţi în boxa acuzaţilor, în frunte cu însuşi Mareşalul: ***"Crima de agresiune contra URSS nu constă numai în realizarea planului banditesc imperialist de jaf şi cotropire. Ea se angrenează prin modul cum războiul a fost premeditat şi condus. Aşadar, crima clicilor fasciste-reacţionare, în frunte cu Ion Antonescu, îmbracă un dublu aspect: jefuirea, cotropirea şi exterminarea populaţiei din teritoriile ocupate şi trimiterea cu cruzime la moarte într'un război de jaf a sute de mii de tineri români"***. De unde, acest verdict: ***"Dacă intrarea în război este o crimă, continuarea lui este (a fost) o agravanţă şi mai mare"***.

Aşa cum era de aşteptat, Mareşalul Antonescu a fost chestionat în privinţa ***Războiului din Răsărit*** în cursul interogatoriului la care a fost supus, chiar în prima zi a *"procesului"*. În zadar preşedintele *"Tribunalului"*, Alexandru Voitinovici, şi unii dintre *"acuzatorii publici"* (D. Săracu, nume predestinat!, ori V. Stoican) s'au străduit să-i creeze probleme acuzatului. Ion Antonescu a replicat consecvent cu claritate şi demnitate. Precizările Mareşalului, la *"capcanele"* ce i-au fost întinse de acuzare (precum întrebarea lui V. Stoican: ***"dacă nu avea intenţia de a ocupa teritoriile URSS-ului, ce a căutat cu trupele române până la Stalingrad?"***), cu adevărat ***s'au adresat Istoriei*** iar nu Curţii improvizate, manevrată din interiorul şi din exteriorul ţării şi debusolată sub imperiul patimei ce-o copleşea. Unele dintre răspunsurile Mareşalului trebue, necondiţionat, avute în atenţie de către istoricii de azi şi de mâine:

1. Relativ la ***scopul fundamental al Războiului din Răsărit***, contestat cu vehemenţă de autorităţile româneşti, Ion Antonescu a declarat cu fermitate, indiferent de verdictul ce-l aştepta, că acţiunea peste Prut, alături de Germania şi aliaţii ei, o angajase numai ***"pentru recuperarea provinciilor din Est, care ne fuseseră luate cu un an înainte"***.

2. Chestionat de preşedinte dacă, la declanşarea războiului, ar fi fost ***confruntat cu vreo opoziţie***, Mareşalul a precizat: ***"Nici una"***. Preşedintele *"Tribunalului"* insistând şi asigurând că dispunea de proteste scrise referitoare la problemă, Antonescu a revenit făcând trimitere, mai mult ca sigur, la documentele ce puteau fi atribuite extremei stângi, în frunte cu PCR, aflată în slujba Moscovei: ***"Nu-mi amintesc (de protestele scrise). Şi depinde cine le face. Trebue să le facă persoane responsabile şi persoane care se cade să vorbească în numele poporului român, acelea care aveau adeziunea maselor. Dacă sunt aceste persoane şi le-am văzut şi nu le-am luat în considerare, sigur că răspund. Dar nu există proteste şi indicaţiuni dela persoane care erau obligate să vorbească în numele neamului românesc"***.

Cercetările istoricilor, descoperirile unor noi documente în arhive, intervenţia factorului ***timp*** în analiza şi aprecierea evenimentelor din 1939-1945, precum şi, cel mai recent, războiul din Iugoslavia, îndeamnă astăzi pe specialişti, şi nu numai, la ***regândirea şi rediscutarea*** cazului Mareşalului Ion Antonescu. Acest nou *"proces"* fiind în curs, ne îngăduim să subliniem, în baza documentelor şi în perspectiva distanţei în timp ce ne separă de evenimentele studiate, temeinicia profeţiilor Mareşalului cuprinse în ***Testamentul politic*** expus la ultima şedinţă a *"Tribunalului"* din Mai 1946:

"Scump popor român,
(...) Am luptat în două războaie pentru gloria ta! (...)
Las Ţării tot ce a fost mai bun în guvernarea mea. Tot ce a fost rău iau asupra mea, în afară de crimă!
Acest război, care s'a sfârşit cu înfrângerea Germaniei hitleriste, nu va pune capăt conflictului mondial deschis în 1914.
Prevăd un al treilea război mondial, care va pune omenirea pe adevăratele ei temelii sociale. Ca atare, Dvs. şi urmaşii Dvs. veţi face mâine ceea ce eu am încercat să fac astăzi, dar am fost înfrânt! Dacă aş fi fost învingător, aş fi avut statui în fiecare oarş al României. Cer să fiu condamnat la moarte şi refuz dinainte orice graţiere (...) Am terminat!..."